

Medlem i Lørdags mente, at jeg skulde have opgivet til Politidirektøren, hvem der skulde have Bevillingen.

Det ærede Medlem kom saa igen ind paa Spørgsmaalet om Redaktør Hansens Straffudsættelse; han udtalte, at vi maatte have en Tilføjelse i Straffeloven angaaende Personer, der lide af Syfilis. Ja, vi maa have mange Tilføjelser til Straffeloven, og derfor er der nu nedsat en Kommission, der arbejder paa en Revision af Straffeloven. Men det, som jeg i dette Øjeblik nærmest har tænkt mig, at vi trænge til her, er en Revision af de Bestemmelser, der gælde om Ansaret for Presseforsøelser, saaledes at man kan sikre sig, at der altid ved Presseforsøelser bliver en, der er ansvarlig, og som er i Stand til at udstaa den Straf, der kan paafølge.

Det ærede Medlem siger, at det er uantageligt, at denne Mand skulde vedblive at lide af denne Sygdom paa en saadan Maade, at han ikke kunde taale at udstaa en længere Fængselsstraf, og det ærede Medlem mente endogsaa, at han kunde have godt af Ro og Tid til Eftertanke i Fængselet. Det sidste, at Ro og Tid til Eftertanke kunde være godt, skal jeg ikke bestride, men naar jeg ikke har kunnet gøre andet, end hvad jeg har gjort, skyldes det Indholdet af de Lægeattester, jeg har gjort det høje Ting bekendt med, for saa vidt angaar de 2 Konverteringer af Straffe. Jeg tror, at disse Lægeattester, som begge ere udstedte af Læge Diemar, ere af et saadant Indhold og Beskaffenhed, at der slet ikke kunde være Spørgsmaal om at lade ham udstaa de langvarige Fængselsstraffe, som han i de to Tilfælde var dømt til, men at der ikke var andet at gøre, naar man ikke vilde gaa hen og indstille ham til Benaadning eller Nedsættelse til Bøde, end at indstille hans Straf til Forandring til en saadan Fængselsstraf, nemlig henholdsvis 4 Gange 5 og 3 Gange 5 Dages Vand og Brød, som Lægen erklærede, at han vilde kunne taale.

Nu spørger det ærede Medlem, hvor mange Lægeattester der er i det hele. Ja, det ved jeg snart sagt ikke; men det ærede Medlem vil vel ogsaa være nogenlunde tilfreds med, at jeg siger ham, at der er 5 i det mindste. De 2 første ere som sagt udstedte af Læge Diemar, de senere ere udstedte af Dr. Rasch, og jeg skal meget gerne gøre det høje Ting bekendt med den sidste af disse Lægeattester, paa Grundlag af hvilken den sidste Udsættelse er bleven meddelt. Den er udstedt den 18. Oktober 1907, men den kom for øvrigt først ind i

Justitsministeriet i Begyndelsen af November: „Hr. Johannes Hansen, som jeg har behandlet for Syfilis og høj Grad af Neuraestheni, vil, som tidligere af mig erklæret, have Skade af et længere Fængselsophold. C. Rasch.“ Det er kort og godt og ikke til at tage fejl af.

Det ærede Medlem talte saa om, at faktisk var jo Johannes Hansen benaadet, og faktisk havde jeg hævet mig op over Domstolene og ophævet Højesteretsdommen derved, at jeg havde ladet Johannes Hansen betale 1,200 Kr. til Hr. Appelroed. Men det er jo slet ikke rigtigt; der er jo slet ikke Tale om, at en Højesteretsdom er bleven ophævet, og heller ikke Tale om, at en Straf er bleven eftergivet ved Benaadning. Det er et Spørgsmaal, der først senere opstaar til Overvejelse, naar der maatte foreligge en Lægeattest af et helt andet Indhold end det, som hidtil har foreligget. Det, som er sket, er slet og ret, som jeg har sagt, at Straffens Udstaaelse er udsat, for at man kan se, om ikke Forholdene forandre sig saaledes, at Manden bliver i Stand til at udstaa sin Straf, og selvfølgelig, hvis han bliver i Stand til at udstaa sin Straf, hvis den Tid skulde komme, hvor Lægeattesten er af et saadant Indhold, at man kan se, at han kan udstaa sin Straf, saa vil denne blive eksekveret, uden at det fra nogen Side kan paaberaibes, at den Sag er afgjort i Realiteten.

Thi, naar det ærede Medlem sagde, at jeg i Lørdags skulde have sagt, at den Sag var afgjort i Realiteten gennem de 1,200 Kr., som den fornærmede fik, er det ganske urigtigt; det er noget, som det ærede Medlem — af Vanvare naturligvis — kom til at lægge ind i mine Ord; det har jeg ikke sagt et eneste Ord om. Det, som jeg har sagt, er, at naar man spurgte, om ikke de, der vare blevne fornærmede, i det første Tilfælde Hr. Honnens, i det sidste Hr. Appelroed, havde Grund til at være krænkede over, at de ikke havde faaet noget ud af Dommen, og over, at deres Interesser ikke vare blevne beskyttede, henviste jeg dels til Herredsfoged Honnens' Erklæring og dels til, at Appelroed af Johannes Hansen havde faaet en Erstatning paa 1,200 Kr., som han ikke ad Domstolevejen vilde have kunnet faa, men jeg sagde aldeles ikke, at Sagen var afgjort i Realiteten. Jeg tror, at mine Udtalelser netop gik i modsat Retning; men i alt Fald er det en sikker og given Ting, at Sagen ikke er afgjort i Realiteten.

Det vilde jeg jo heller ikke kunne